

ขณะที่ผมกำลังเขียนจดหมายอยู่นี้ เป็นเวลาเริ่มวันใหม่แล้วโดยที่ไม่รู้สึกแต่อย่างใด เพราะมันก็คงยังมีคเหมือนวันเก่าซึ่งผ่านไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้ นึก ๆ สงสัยอยู่ว่า การเริ่มอะไรใหม่นี้จะเป็นไปอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัวหรือไม่มีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นชัดด้วยหรือ ผมไม่ถือว่า การเปลี่ยนวันใหม่จะต้องเป็นไปตามเครื่องจักรกลาน แต่ถือเอาความรู้สึกจากจิตใจ เป็นเครื่องวัด ความรู้สึกนั้นมีมานานแล้วตั้งแต่เกิด ตั้งแต่ดูนาฬิกาไม่เป็น พอโตขึ้นความรู้สึก ความคิดอ่าน ก็เปลี่ยนไปมาก แต่สำหรับเรื่องนี้ ผมยังชอบและสบายใจที่จะรู้สึก ว่า “ไก่ขัน ตะวันขึ้น” เป็นสัญลักษณ์ของวันใหม่ จึงทำให้ผมขี้หูและรู้สึกพิกลเมื่อมีใครกล่าวคำ “สวัสดิ์วันใหม่” ตอนเที่ยงคืน

ที่ผมเขียนมาหลายบรรทัดข้างบน ก็เพียงเพื่อให้คุณรู้ว่า ผมเขียนขณะเหงา เพราะไม่เห็นว่าจะมีเวลาไหนเหงาเท่า เวลาที่อยู่คนเดียวตอนดึกสงัดอีกแล้ว

ไม่ใช่ของสนุกนักกับการที่จะเขียนจดหมายถึงคนไม่รู้จัก แต่เวลานี้ความเหงามันบังคับให้ผมทำอะไรก็ได้ที่จะไล่ตัวมันออกไปห่าง ๆ วิธีที่ดีที่ผมรู้ คือความเหงาจะไม่เข้า มาใกล้เลย ถ้าเรามี “คนดี ๆ มาเป็นเพื่อนแท้ ๆ” แม้แต่เพียงคนเดียว แต่เวลานี้ เที่ยวนั้น ผมจะไปหาที่ไหน ถึงจะไม่ใช่เวลานี้ผมก็หาอยากเต็มที่อยู่แล้ว ผมคิดเสมอว่าเมื่อไรที่ยังมีความรู้สึกขาดเพื่อน ขาดคนที่เรารักและรักเรา ก็ยังไม่เห็นหนทางที่จะไม่ให้เหงาได้อย่างไร ผมมีทางเลือกโดยไม่ต้องเดือดร้อน คือปล่อยให้มันเหงาอยู่อย่างนี้โดยไม่ต้องทำอะไรเลย ถ้าเลือกอย่างนี้จะหลับไปทั้ง ๆ ยังเหงา ซึ่งผมรู้ดีว่า จะต้องนอนฝันร้าย อันเป็นเรื่องน่ากลัวไม่น้อยสำหรับผม

ผมพิจารณาตัวตัวเองขณะนี้ ผมเป็นโรคเหงาและมีความรู้วิธีที่จะแก้ คือพยายามทำให้มีความรู้สึก ว่า ตัวเรามี “คนดี ๆ มาเป็นเพื่อนแท้ ๆ” อยู่ใกล้ ๆ ยิ่งกลางใจยิ่งวิเศษ การเขียนจดหมายเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้คนเขียนมีใจจดจ่อถึงคนหนึ่งอย่างแน่นแฟ้น นี่เป็นเหตุที่ผมเขียนมาถึงคุณ ผู้ซึ่งผมเชื่อว่า เมื่อเรามีโอกาสคบกันอย่างจริง ๆ จัง ๆ แล้ว คุณคงเป็น “เพื่อนแท้ที่ดี” ของผมได้แน่ แล้วเราต่างฝ่ายก็จะเป็น “เพื่อนแท้ที่ดี” ซึ่งกันและกัน

คุณคงไม่แย้ง ถ้าผมจะบอกว่า ไม่มีใครที่ไม่เคยเหงา และทั้งเวลาเหงาหรือไม่เหงาก็อิง
การ “เพื่อนดีแท้” ไปไหนมาไหนด้วยกันกับเข้าใจกันดี เมื่อเราต่างรู้สึกว่าจะขาดกัน
ไม่ได้ และเชื่อว่าไม่มีใครอีกแล้วที่จะมารู้ใจกันมากเท่านี้ เราจะไปหาหนังสือที่น่าสนใจดู เรา
จะไปหาหนังสือที่ถูกใจอ่าน เราจะหาเพลงหาดนตรีที่นิยมฟัง นาน ๆ ครั้งเราจะไปต่าง
จังหวัดไกล ๆ ไปฟังเสียง “น้ำตก นครทอง” นี่เสียงอีกทีก็ เสียงห้ามล้อรถยนต์ในกรุงเทพฯ

เมื่อเรามีเวลาเหลือมากพอ เราจะลงเรือทะเลไปชื่นชมกับสีเขียวเข้ม ๆ ของน้ำ สีน้ำเงินอ่อน ๆ
ของฟ้า สีดำ ๆ ทะมึนของเกาะไกล ๆ เราจะเพลินกับปลาโลมาตัวสีเทาที่ได้คลื่อนอยู่ข้างเรือ ผมจะ
ชี้ให้คุณดูตะวันเปี่ยมหน้าที่โผล่ขึ้นมาที่ละนิดเมื่อ “แดดส่อง ละอองเลื่อน” พอนกคืนรัง คุณจะหยิก
แขนให้ผมดูตะวันแน่่นายอยู่ครึ่งดวงตอน “แดดจ่ม ลมแรง” กว่าจะเบือ เรือก็จะถึงเกาะสมุย ที่เรามี
รายการในตอนเช้าเดินเกยวักยอเตะน้ำค้างกันไปตามสวนมะพร้าว ตะวันคล้อยเราจะไปนอนบนโขด
หินใต้ร่มพิกลฟังเสียงใบไม้ต้องลม ผมจะอวดฝีมือแม่นปืน เอากระบอกนกกระเต็นเป็นเป้า ตก
เย็นเราจะขึ้นไปบนยอดเขาที่สูงที่สุดดูน้ำล้นแผ่นดิน ผมจะถ่ายรูปคุณที่ล้าธารน้ำตก กับแก่งหินที่
อ่าวสวรรค์ ที่มีพันทรายสะท้อนสีแดง ในคืนแรมผมจะจุดตะเกียงเจ้าพายุพาคุณไป จับปูและดูปลา
ที่ชายหาดปริ่มน้ำ กับฟังเสียงคลื่นซัดทราย เกาะสมุยจะเป็นดินแดนที่เราเอาทุกข์ไปทิ้งและดักเอา
ความสุขกลับกรุง

บางทีเมื่อเราคนใดคนหนึ่งมีปัญหาระกายใจ เราจะขับรถเล่นไปตามถนนว่าง ๆ รับลม
ดูแสงตะวันตอนลับยอดต้นข้าว พอเรารู้เบื่อขับรถ เราจะไปนั่งคุยกันบนม้านั่งอ่อนริม
พระเจ้ายาที่เมืองนนท์ แสงตะวันสีแดงระยิบเต็นในสายน้ำกับเงาที่วมะพร้าวยามเย็น จะทำ
ให้เรื่องยกหัวใจเราหลบหายไปนาน หรือไปนั่งตามริมคันนาที่บางเขน ทุ่งหยอกดอกไม้
กุปลาโบกหางเล่นน้ำ รวงข้าวสีเหลืองทองกับนกกระยางสีขาวเงินจะทำให้หัวใจผมเรา
หวานได้อย่างไม่รู้ตัว

พอถึงวันสำคัญของเรา จะชวนเพื่อนฝูงที่รักใคร่กันจริง ๆ มาเฮฮา หัวเราะเข้ความกลุ้มเล่น
และหนีความเหลวไหลของคนยุคนี้นี้
เราจะทำทุกอย่างที่ทำให้หัวใจเราน่าชื่น

เราไปจะทุกหนทุกแห่งที่ทำให้หัวใจเราอิ่มสุข
คุณจะช่วยสร้างสุขให้สมฝันกับผม มัย

ผมขอเป็นคนถามคุณเป็นคนแรกนะว่า

คุณเคยอ้างว้าง ขาดเพื่อน ขาดคนรัก เหมือนอยู่คนเดียวบนทางชีวิตที่ขรุขระ ไหมนะ

คุณเคยขาดความเข้าใจจากคนที่อยู่รอบข้าง บ้างหรือเปล่าล่ะ

คุณเคยอดอัด อาย และเกลียดมนุษย์ทุกคนทั้งตัวเอง หรือยังนะ

คุณไม่เคยถูกรบกวนจากการกระทำของคนอื่นหรือของตัวเอง บ้างเลยหรือ

คุณไม่เคยเป็นผู้แพ้ต่อความหวัง จนอยากทำอะไรท่าม ๆ ประชดชีวิต เลยหรือ

คุณไม่เคยกลุ้มขึ้นมาเฉย ๆ โดยหาสาเหตุไม่พบ แล้วอยากอยู่คนเดียวเงียบ ๆ เพื่อร้องไห้ขบขันน้ำตา
ที่กำลังจะล้นหัวใจ บ้างหรือ

ผมถามเพราะต้องการรู้จริง ๆ ว่าคุณเคยหรือไม่เคยอย่างไหน แล้วคุณทำอย่างไรถึงได้รอดจากการ
ฆ่าตัวตายมาได้จนบัดนี้

ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งและศรัทธาอย่างลุ่มหลงว่า ผมจะไม่มีปัญหากร่อนหัวใจเช่นนั้นอีกต่อไป

ถ้ามีคุณ “เพื่อนที่ดีแท้” มาเกาะสิ่งหมักหมมในหัวใจออก แล้วเราจะจูมมือกันเดินไป

สวนดอกไม้ที่อบอวลไปด้วยความหอม

แหล่งน้ำที่พุ่งฝอยไปด้วยความฉ่ำ

ปราสาทที่โอ้อ่าไปด้วยความงาม

อาณาจักรที่กระหึ่มไปด้วยความไพเราะ

ป่าหมอกที่อ่อนไหวไปด้วยความนุ่มนวล

คุณจะช่วยสร้างสุขให้สมฝันกับผม มัย

ผมอยากจะเขียนจดหมายยาว ๆ ถึงคุณอีก เพราะมันทำให้ผมเป็นสุข คุณเออะเพียงแต่เขียน
จดหมายเท่านั้น ผมยังเป็นสุขถึงเพียงนี้

ฉันนั้นผมจะฝันถึงคุณ

ระลึกถึงและหวังในความปรารถนาของคุณ

ขัตติย วิสุทธรัก